

[Finansministeren.]

såvel af det ærede medlem hr. Poul Møller som af det ærede medlem hr. Thestrup.

Givet er det da også, at det overskud på statsfinanserne, der anbringes i nationalbanken, må føre til en formindskelse af likviditeten i de private banker og dermed i hele næringslivet. Denne likviditetsbegrænsning har indtil nu ikke svækket beskæftigelsen i samfundet. Det er muligt og sandsynligt, at presset på arbejdsmarkedet er blevet en smule mindre, men arbejdsløshed har vi i alt fald ikke fået.

Skulle begrænsningen i likviditeten føre til alvorligere vanskeligheder, står flere veje os åbne. Man kan tænke sig en skattenedsættelse, men i en sådan situation er det dog lige så nærliggende, at man opkøber obligationer, og at staten på den måde tilbagebetaler sin gæld til borgerne. Ved at opkøbe obligationer ville man forøge likviditeten ude i samfundet. Forskellen mellem skattenedsættelse og et obligationsopkøb er først og fremmest, at de to fremgangsmåder har forskellig virkning på forbruget, og valget mellem de to fremgangsmåder må til den tid afgøres af, hvad man i den pågældende situation anser for mest hensigtsmæssigt.

Som det fremgik af min fremsættelsestale, er man fra regeringens side ikke blind for problemet, og regeringen er rede til at gribe ind på i alt fald en af de nævnte måder, når man finder tiden inde hertil.

Jeg kan ikke slutte disse bemærkninger uden endnu en gang at understrege nødvendigheden af at se budgetpolitikken i dens sammenhæng med den øvrige økonomiske politik og med den økonomiske udvikling som helhed. Når man lytter til de indlæg, der er kommet fra oppositionen, kan man let få det indtryk, at vi her kun står over for det spørgsmål, om vi skal lette beskatningen med et eller andet beløb, og at der ikke er tale om andet. Så simpelt er det jo ikke. Vi er i øjeblikket i en situation, hvor vore produktionsmuligheder er ved at være udnyttet, og hvor der er en nødtørftig

balance mellem valutaindtægter og valutaudgifter. Det er i mange henseender en tilfredsstillende position, der giver rig mulighed for at udvikle erhvervslivet og hæve levestandarden, men det er også en situation, der nødvendiggør den yderste agtpågivenhed i den økonomiske politik. Der skal ikke ske store udsving i de økonomiske forhold, før vi er ude i en tilstand med et kraftigt inflatorisk pres og valutaunderskud. Under disse forhold må vi regne med at en skattelettelse på f. eks. 100 mill. kr. vil bevirke en næsten lige så stor forringelse af betalingsbalancen — jeg skal måske af hensyn til det ærede medlem hr. Thestrup tilføje, at det gælder, hvad enten skatteindtægterne er budgetteret rigtigt eller forkert.

Når finanspolitikken skal tilrettelægges, er det derfor ikke kun at vælge mellem skattelettelse eller ej. Valget står mellem en forsigtig finanspolitik på den ene side og uligevægt i samfundsøkonomien på den anden, en uligevægt, der meget let vil komme til at nødvendiggøre andre begrænsninger end skatterne over for forbrug og investering. På dette punkt mangler vi klar oplysning fra oppositionen om det valg, den har truffet, når den stiller krav om disse store skattenedsættelser. Er den villig til at acceptere et stærkt indre inflationspres og valutakrise? Eller ønsker den højere rente og kreditbegrænsninger? Eller restriktioner?

Til afslutning vil jeg gerne bringe de ærede ordførere for de fem af vore partier en tak for den modtagelse, forslaget til finanslov har fået. Fra disse fem partiers side blev der givet udtryk for vilje til at gå ind i det store og tidkrævende udvalgsarbejde, der nu forestår, med det formål at nå frem til den finanslov, der skal danne grundlaget for statens virksomhed i året 1961-62. For dette tilsagn om velvilje bringer jeg min bedste tak.

Undervisningsministeren (*Jørgen Jørgensen*): Det glædede mig meget at høre, hvordan man både under den politiske debat i forgårs og under finanslovtalerne i